

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudkyně JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci

žalobce: **A. S.,**
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 2, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2017, č.
081096/2015/KUSK/DOP/ZAV, sp. zn. 081096/2015/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2017, č. 081096/2015/KUSK/DOP/ZAV, sp. zn. 081096/2015/KUSK/2, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného a domáhá se jeho zrušení. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Kolíně (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 4. 2015, čj. OD 30919/15-nut.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

Správní orgán I. stupně jím uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky A., reg. zn. X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť dne 20. 1. 2015 v 11:35 hod. v obci Kolín v ulici Na Hradbách ve směru jízdy do centra nebylo ze strany řidiče uvedeného vozidla respektováno dopravní značení IP 11c (Parkoviště s dodatkovou tabulkou „DRŽITEL POVOLENÍ A a B“).

2. Dle žalovaného bylo spolehlivě prokázáno, že se žalobce dopustil tohoto správního deliktu. Zjištěné skutečnosti rozhodné pro naplnění skutkové podstaty jsou v souladu s pořízenou fotodokumentací a oznámením o podezření ze spáchání deliktu. Žalovaný souhlasil s postupem správního orgánu I. stupně, neboť učinil nezbytné kroky v doručování písemností osobě, jež podle žalobce měla řídit vozidlo, přičemž zjistil, že tato osoba se nikdy nenacházela na uvedené adrese. Žalobce tedy porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce uvedl, že žalobou napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Předně namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost spočívající v neurčitěm popisu skutku (místo, jednání, chybějící právní ustanovení). Obdobné výhrady má žalobce také vůči výzvě k úhradě určené částky (viz § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu).
4. Žalobce v dalším okruhu námitek tvrdí, že správní orgán neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.
5. Podle žalobce žalovaný dále pochybil tím, že mu neumožnil osobně se účastnit dokazování, čímž závažně porušil jeho procesní práva.
6. Žalobce namítl, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda pro něj nebyla příznivější právní úprava, která nabyla účinnosti v době projednávání správního deliktu (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2014, čj. 7 As 34/2013 – 29).
7. V poslední skupině námitek žalobce poukazuje na neústavnost uvedené skutkové podstaty správního deliktu, neboť § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu po provozovateli vozidla vyžaduje nesplnitelné chování. Ten totiž zpravidla nemůže zajistit, aby řidič při užívání vozidla dodržoval své povinnosti stanovené tímto zákonem. Citované ustanovení porušuje zásadu zákazu trestání *per analogiam* a presumpce nevinu, jelikož provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že oznámení o přestupku a fotografické přílohy popisují skutek dostatečně. Správní orgán I. stupně učinil všechny nezbytné kroky k doručení písemností osobě označené jako řidič vozidla. Daná osoba se na sdělené adrese nenacházela a lustrací všech dostupných evidencí na ni nebyl zjištěn žádný jiný kontakt. Žalovaný zrekapituloval průběh řízení, odkázal na judikaturu správních soudů týkající se obdobných námitek a obsah správního spisu s tím, že postupoval v souladu s právními

předpisy. Proto navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Dále žádal náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci, neboť soudní přezkum není pokračováním správního řízení a § 60 s. ř. s. přiznává nárok na náhradu nákladů správnímu orgánu, pokud by měl plný úspěch ve věci. Přiznání náhrady nákladů řízení správnímu orgánu vylučuje soudní řád správní pouze ve věcech důchodového a nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.

9. Žalobce v replice rozvedl argumentaci ohledně nepřesného označení místa, způsobu spáchání správního deliktu a absenci rozhodných právních ustanovení. K tomu odkázal na judikaturu NSS a předložil otisky obrazovky z internetového webu mapy.cz. Žalobce dále uplatnil zcela novou námitku, podle níž se správní orgány nezabývaly tím, zda byly splněny podmínky pro zpoplatnění parkování podle § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), což způsobilo nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, sp. zn. 31 A 72/2017). Přitom na námitku nepřezkoumatelnosti se nevztahuje koncentrace řízení, neboť správní soud je povinen přihlédnout k ní i bez návrhu. Žalobce považuje za protiústavní, že mu nebylo umožněno osobně se účastnit dokazování, nikoliv absenci konání ústního jednání (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 82). Skutečnost, že námitky byly uplatněny poprvé až v žalobě, není důvodem pro zamítnutí žaloby, neboť žalobce je zastoupen advokátem až v řízení před soudem. Nadto namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, k níž je žalovaný povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
10. Žalobce dále v replice poprvé tvrdí, že dodatková tabulka dopravní značky nemůže stanovit povinnost nad rámec toho, co vyplývá ze značky samotné [srov. § 63 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu]. Přitom sama značka upravuje pouze způsob parkování, nikoliv kdo zde nesmí parkovat. Tato námitka může být uplatněna nyní poprvé, neboť došlo k nepředvídatelnému judikatornímu vývoji (viz rozsudky Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 25. 4. 2018, čj. 65 A 24/2017 – 26, ze dne 27. 4. 2018, čj. 65 A 108/2016 – 39, a již citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 A 72/2017). Na danou věc je třeba aplikovat také nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15, a rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2019, čj. 2 As 234/2018 – 36. Žalobce uzavřel, že v případě této námítky nelze uplatnit koncentraci řízení. Kdyby mu totiž byla uvedena judikatura známa, uvedl by ji již v žalobě. Nadto přihlédnutí k ní se jeví jako spravedlivé.
11. Podáním ze dne 10. 12. 2019 žalobce soudu předložil informaci ze dne 2. 12. 2019 poskytnutou Městským úřadem v Kolíně na základě žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, podle níž v lednu 2015 nebylo v ulici Na Hradbách v Kolíně žádné parkoviště pro držitele parkovacích karet PA a PB. Žalobce tedy nemohl porušit dopravní značení, jež se zde v té době nenacházelo.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
14. Soud projednal žalobu při jednání, které nařídil na žádost žalobce. Jelikož se zástupce žalobce, ač řádně předvolán, k jednání nedostavil, stejně jako žalobce, projednal soud věc v jejich nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 s. ř. s.). Při jednání setrval žalovaný na svém dosavadním procesním stanovisku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

15. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci.
16. Dne 20. 1. 2015 v 11:35 hod. v ulici Na Hradbách před budovou Steaklandu v Kolíně byl řidičem vozidla tov. zn. A., reg. zn. X, porušen § 4 písm. c) zákona o silničním provozu z důvodu nerespektování dopravní značky IP 11c „Parkoviště“ (podélné stání) s dodatkovou tabulkou „Držitel povolení A, B“. Řidič nebyl přítomen, policejní hlídka proto po provedení fotodokumentace namontovala na vozidlo technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla (TPZOV). Žalobce v 12:45 hod. telefonicky požádal policii o odstranění TPZOV. Na místě byl ztotožněn občanským průkazem, seznámen s podezřením ze spáchání dopravního přestupku a poučen o svých právech. Žalobce následně podepsal oznámení o podezření ze spáchání přestupku, hájil se tím, že byl jen na obědě ve Steaklandu, a uvedl, že s přestupkem nesouhlasí.
17. Dne 9. 2. 2015 byla žalobci doručena výzva k uhrazení částky 500 Kč, případně ke sdělení totožnosti řidiče. Z vyjádření společnosti F. C. s. r. o. ze dne 8. 3. 2015, tehdejšího zástupce žalobce (dále také jen „F. C.“), vyplývá, že v době uvedené ve výzvě užíval vozidlo pan L. Y.. Z vyjádření Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha I, ze dne 21. 12. 2014, plyne, že na základě žádosti správního orgánu I. stupně bylo provedeno šetření na adrese X, za účelem doručení písemnosti osobě L. Y.. Bylo zjištěno, že na uvedené adrese se nachází jen komerční prostory, a o této osobě nebyly zjištěny žádné skutečnosti. Lustrací ve všech dostupných evidencích nebyl na tuto osobu nalezen žádný kontakt.
18. Dne 11. 3. 2015 bylo přestupkové řízení podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“), odloženo. Téhož dne vydal Městský úřad v Kolíně příkaz, jímž uznal žalobce vinným spácháním správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost zaplatit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 13. 3. 2015 (doručen 13. 3. 2015) odpor prostřednictvím společnosti F. C..
19. Dne 20. 3. 2015 správní orgán I. stupně oznámil žalobci pokračování v řízení o jeho správním deliktu. Dále žalobci sdělil, že bude proveden důkaz listinami mimo ústní jednání podle § 51 odst. 2 správního řádu. Konkrétně se jedná o oznámení o přestupku od Městské policie Kolín, čj. D174/2015, včetně fotodokumentace, doručenkou o doručení výzvy, kartu vozidla a záznam o odložení věci přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Správní orgán I. stupně poučil žalobce o procesních právech dle § 36 zákona

č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a o tom, že má možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v úředních hodinách v období od 7. 4. do 14. 4. 2015.

20. Dne 15. 4. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Dne 4. 5. 2015 žalobce podal proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání. Dne 15. 5. 2015 byla doručena do datové schránky zástupce žalobce výzva, aby žalobce doplnil podané odvolání, což neučinil.
21. Dne 2. 1. 2017 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

22. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu za správní delikt odpovídá právnická nebo fyzická osoba, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní delikt podle odstavce 1 projedná obecní úřad obce s rozšířenou působností, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zajistí provozovatel vozidla, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

23. K námitce žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí správního orgán I. stupně soud předeseílá, že neexistuje žádný rozumný důvod, proč by na výrok o jiných správních deliktech měly být kladeny výrazně nižší požadavky, než je tomu v přestupkovém řízení, a to zejména s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí v obou případech shodně náleží do oblasti správního trestání. Ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo

zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí tak musí obsahovat popis skutku, uvedení místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedení jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Požadavek na dostatečnou individualizaci popisu skutku ve výroku správního orgánu není samoučelný, neboť je nezbytný pro to, aby nemohlo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu téhož jednání. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí. Nedostatečný popis skutku přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 – 73, nebo také rozsudky NSS ze dne 30. 12. 2009, čj. 8 Afs 56/2007 – 479, či ze dne 11. 11. 2015, čj. 2 As 111/2015 – 42). Současně však platí, že není nezbytné ani možné, aby ve výroku byly uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nutno trvat pouze na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2013, čj. 7 Afs 59/2013 – 35), stejně jako na vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty (rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, čj. 4 As 7/2009 – 66).

24. Pasáž vymezující skutek a okolnosti jeho spáchání byla ve výroku rozhodnutí formulována následovně: Žalobce (identifikovaný také datem narození a trvalým bydlištěm) je vinen správním deliktem provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tedy porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. A., reg. zn. X, nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 20. 1. 2015 v 11:35 hod. v obci Kolín, ul. Na Hradbách, ve směru jízdy do centra, došlo ze strany řidiče uvedeného vozidla k nerespektování dopravního značení IP 11c (Parkoviště s dodatkovou tabulkou „DRŽITEL POVOLENÍ A B“).
25. Soud provedl při jednání důkaz prohlédnutím fotografických snímků ulice Na Hradbách, které jsou dostupné na webech www.mapy.cz a www.google.cz/maps. Z nich soud zjistil, že ulice Na Hradbách je jednosměrná a lze do ní vjet pouze z křižovatky ulic Pražská a Kovářská a vyjet z ní lze pouze do ulice Karolíny Světlé (ve zbývajících částech za křižovatkou s ulicí Karolíny Světlé je ulice Na Hradbách slepou komunikací zakončenou před průchodem u domu na adrese Na Hradbách 93). Po celé délce této jednosměrné ulice platí značka IP 11c s dodatkovou tabulkou „držitel povolení A a B“, a to od křižovatky s ulicí Pražskou po křižovátku s ulicí Karolíny Světlé po pravé straně silnice (to je úsek přiléhající k restauraci Steakland) a od křižovatky s ulicí Karolíny Světlé až do konce ulice po levé straně silnice. V této ulici tak není žádné místo, kde by bylo dovoleno parkovat a neplatila by tam značka IP 11c s dodatkovou tabulkou „držitel povolení A a B“. Nelze tedy ani hypoteticky připustit, že se v dané ulici nachází místo, kde by bylo možné parkovat bez jakéhokoli omezení stání. Nejedná se tedy o případ srovnatelný s dopravní situací, kterou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015 – 42. Žalobcův odkaz na tento rozsudek není příslušný.
26. Soud dále podotýká, že podle judikatury při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, čj. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne

31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013 – 25). V návaznosti na to soud poukazuje na tu část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný s odkazem na oznámení o podezření ze spáchání přestupku městskou policií upřesnil, že vozidlo se nacházelo v ulici Na Hradbách před budovou Steaklandu. To soud považuje za zcela vyčerpávající vymezení místa spáchání deliktu, neboť tím byla určena poloha vozidla s přijatelnou odchylkou několika metrů. Zároveň lze z toho vyvodit, v jakém směru vozidlo stálo (to je ostatně dostatečně zřejmé i s ohledem na poměry v dané ulici, která je jednosměrná a lze v ní stát pouze na pravé straně ve směru jízdy, stání na levé straně je vyloučeno). Námitka žalobce o nejasnosti obratu „*ve směru do centra*“ je proto nedůvodná. Žalobce v žalobě ve vztahu k napadenému rozhodnutí vůbec nerozporoval, že vozidlo stálo před zmíněnou budovou, omezil se toliko na formální výtky vůči vadám rozhodnutí správního orgánu I. stupně a spekuloval, že kvůli nejasnému určení polohy vozidla se mohlo stát, že stálo v úseku, kde nebyla předmětná dopravní značka. Nadto ze zmíněného oznámení policie plyne, že sám žalobce se hájil tím, že byl právě v budově Steaklandu na obědě. Pro ilustraci soud dodává, že z fotodokumentace, která je součástí správního spisu, je bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, že vozidlo stálo na pravé straně ulice ve směru jízdy, kde platila značka IP 11c včetně zmíněné dodatkové tabulky. Na základě celkem sedmi fotografií lze určit místo, kde vozidlo stálo, s přesností na půl metru. Obsah správního spisu tedy zcela odpovídá poloze vozidla tak, jak ji žalovaný konkretizoval v napadeném rozhodnutí. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí přezkoumatelné, čímž zhojilo vady rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vůči nimž žalobce brojil. Žalobní bod je nedůvodný.

27. Soud připouští, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, jakým konkrétním způsobem se žalobce dopustil deliktu, jež je mu dáván za vinu, neboť ve výroku je pouze uvedeno, že došlo k nerespektování dopravního značení IP 11c (Parkoviště s dodatkovou tabulkou „Držitel povolení A, B“), a odůvodnění toto konstatování nijak neupřesňuje. Jistě je možné toto značení nerespektovat více způsoby, jak správně podotkl žalobce, tj. tím, že vozidlo nemuselo být zaparkováno podélně či řidič nedisponoval daným povolením atd. Soud má za to, že pro účely výroku rozhodnutí plně postačuje, že správní orgán I. stupně v daném případě obecně uvedl, že došlo k nerespektování daného dopravního značení, které zde jednoznačně identifikoval. Jen ze skutečnosti, že jasně identifikoval dané dopravní značení, je zřejmé, jaké jednání bylo v daném místě zakázané. Pokud následně konstatoval, že došlo k nerespektování tohoto značení, je zjevné, že se řidič vozidla tímto značením neřídil, což ve svém důsledku pro vznik odpovědnosti žalobce za daný správní delikt postačuje. Pakliže právní úprava v této oblasti sama zůstává obecná, když stanoví, že každý je povinen řídit se kromě jiného dopravními značkami [srov. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu], k porušení povinnosti bude postačovat, že se řidič vozidla dopravním značením neřídil či jej „nerespektoval“, jak je uvedeno v projednávané věci.
28. U účastníků silničního provozu, kteří disponují řidičským oprávněním, se předpokládá znalost dopravních předpisů, včetně významu dopravního značení. Proto by bylo značně přehnané požadovat po správních orgánech, aby dlouze popisovaly, jak konkrétně se řidič neřídil tou kterou dopravní značkou ve výroku jejich rozhodnutí. To, jak přesně došlo k nerespektování dopravní značky, je otázka skutkových okolností, jež musí být v průběhu správního řízení dostatečně osvětleny a prokázány. Avšak skutečnosti jako to, zda k nerespektování předmětné dopravní značky ve smyslu § 4 písm. c) zákona o silničním provozu došlo tím, že vozidlo nestálo podélně či řidič nebyl držitelem potřebného povolení, stačí buď výslovně uvést v odůvodnění rozhodnutí, nebo mohou

plynout z důkazů, o něž se rozhodnutí opírá. Jak již bylo výše zmíněno, skutek byl podrobně zdokumentován fotografiemi, z nichž je zřejmé, že vozidlo bylo na daném místě zaparkováno podélně. V působnosti dopravní značky IP 11c - Parkoviště (podélné stání) je povoleno jak zastavení, tak stání. Z toho plyne, že k nerespektování dopravního značení, které se na místě prokazatelně nacházelo, nemohlo dojít jinak než tím, že vozidlo zde bylo zaparkováno v rozporu s dodatkovou tabulkou, tj. řidič nebyl držitelem povolení A, B. To zřetelně plyne z oznámení přestupku, s nímž se žalobce mohl seznámit. Skutkový stav byl tedy v tomto ohledu zjištěn dostatečně k učinění závěru, že porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona [§ 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu].

29. To se odráží jak v obsahu správního spisu, tak v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů, byť zde ve výroku ani v odůvodnění nebylo výslovně uvedeno, jak přesně nebylo respektováno dané dopravní značení. Soud tím netvrdí, že rozhodnutí správních orgánů byla perfektní, přestože ve výroci i odůvodnění chyběl přesný popis způsobu nerespektování daného dopravního značení. Jistě by bylo ve prospěch všech zainteresovaných, kdyby výslovný, byť stručný popis byl obsažen přinejmenším v odůvodnění rozhodnutí. Za daných okolností však soud nepovažuje tento nedostatek za natolik závažný, aby to mělo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Soudu není ani jasné, proč by za daných skutkových okolností musely správní orgány ve výroku svých rozhodnutí citovat § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. S ohledem na výše uvedené a na to, že žalobce v průběhu správního řízení nijak zjištěné skutečnosti (nerespektování daného dopravního značení) nezpochybňoval, shledal soud žalobní bod nedůvodným.
30. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybí ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto o správním deliktu. Podle judikatury přitom platí, že správní orgán je povinen uvést ve výrokové části rozhodnutí všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Neuvede-li je, neznamená to však, že soud vždy musí takové rozhodnutí zrušit. Je totiž třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016 – 46, bod 34).
31. V nyní posuzované věci se žalobce jako provozovatel vozidla dopustil správního deliktu tím, že porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle něj provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ustanovením navazujícím na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, podle nějž se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Obě ustanovení výrokové část rozhodnutí zmiňuje. Správní rozhodnutí ve výrokové části uvádí též § 125f odst. 3 zákona o silničním

provozu určující výměru pokuty za správní delikt. V odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán I. stupně dále odkázal mimo jiné na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, podle nějž se dopustí fyzická osoba přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

32. Správní rozhodnutí však vůbec nezmiňuje ve výrokové části ani v odůvodnění § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu upravující podmínky odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle nějž je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Celou porušenou právní normu tvoří § 10 odst. 3, § 125f odst. 1, 2 a 3, § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Zatímco opomenutí výslovného uvedení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu ve výrokové části je chybou čistě formální, neuvedení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je mnohem závažnějším nedostatkem, neboť právě v něm je zakotvena povinnost řídit se dopravními značkami. Z popisu skutku je však zcela jasné, čím se žalobce správního deliktu dopustil, tj. nerespektoval dopravní značení IP 11c - Parkoviště s dodatkovou tabulkou „DRŽITEL POVOLENÍ A a B“. Ačkoliv lze chybějící ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu považovat za vadu, to, že bylo porušeno právě citované ustanovení, plyne ze samotného popisu jednání, čímž se snižuje závažnost tohoto nedostatku. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí navíc plyne, že tento nedostatek byl zhojen, neboť žalovaný zde výslovně uvedl § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (viz stranu 3). Jak již soud výše zmínil, takový postup je podle judikatury možný (srov. bod 26 výše). Nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy zhojilo napadené rozhodnutí, neboť je z nich v jejich celku zřejmé, jakého jednání se žalobce dopustil a podle jakých zákonných ustanovení byl správní delikt kvalifikován. Soud uzavírá, že rozhodnutí jsou v tomto ohledu plně přezkoumatelná. Rovněž ve vztahu k ustanovením, podle nichž byla stanovena výše pokuty, je třeba uvést, že nedostatek prvostupňového rozhodnutí spočívající v tom, že v něm není obsažen odkaz na § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, byl napraven v odvolacím řízení (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je na toto ustanovení odkazováno). Obdobné platí také ve vztahu k námitce žalobce týkající se výzvy podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu. Byť zde není výslovně citován § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, z popisu skutku je bez jakýchkoliv pochybností jasné, čeho se žalobce dopustil. Posuzování náležitostí rozhodnutí o deliktu není závislé na tom, jaké náležitosti obsahoval úkon správního orgánu předcházející vydání rozhodnutí. Žalobce netvrdí, že by nevěděl, jaký skutek je v řízení projednáván. Žalobní bod je nedůvodný.
33. Námitku týkající se neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku soud shledal také nedůvodnou. Z obsahu správního spisu plyne, že správní orgán I. stupně podnikl adekvátní kroky pro zjištění totožnosti řidiče vozidla, a to přesto, že na místě byl při odstraňování „botičky“ z vozidla legitimován sám žalobce, který uvedl, že si jen odskočil na oběd do podniku Steakland opodál, tj. z okolností se jevílo jako nejpravděpodobnější vysvětlení, že řidičem vozidla byl sám žalobce. Z vyjádření tehdejšího zástupce žalobce, společnosti F. C., ze dne 8. 3. 2015 plyne, že řidičem vozidla měl být L. Y., přičemž bylo sděleno též jeho datum narození a adresa. Obsahem správního spisu je také vyjádření policie ze dne 21. 4. 2014 adresované správnímu orgánu I. stupně ve věci jiného správního řízení. Z něj plyne, že policie již za účelem doručení písemnosti

neúspěšně hledala na stejné adrese osobu jménem L. Y. s totožným datem narození. Bylo zjištěno, že na uvedené adrese se nachází jen komerční prostory, a k hledané osobě nebyly zjištěny žádné skutečnosti, přičemž lustrace ve všech dostupných evidencích byla negativní. V obdobném duchu se pak správní orgán I. stupně vyjádřil k nemožnosti vypátrat údajného řidiče v odůvodnění svého rozhodnutí. Soud dodává, že v odůvodnění příkazu ze dne 11. 3. 2015 správní orgán I. stupně zmínil, že nekontaktnost pana L. Y. s totožným datem narození i adresou byla ověřena ve spolupráci s policií již v rámci dalšího jím vedeného řízení v obdobné věci (pod čj. OD PŘ 4613/14).

34. K tomu soud uvádí, že za této situace správní orgán I. stupně nepochybil, jestliže dospěl k závěru, že údajný řidič je nedostupný, a dovozoval proto odpovědnost provozovatele vozidla. Z obsahu správního spisu plynou další dvě řízení v obdobných věcech, v nichž byla za řidiče označena uvedená osoba včetně totožných nacionálií, přičemž šetřením policie bylo ověřeno, že tato osoba je nedostupná. Soud podotýká, že je mu z úřední činnosti známo, že tato osoba bývá v obdobných věcech účelově označována jako pachatel přestupku ve snaze oddálit rozhodnutí o vině provozovatele vozidla za správní delikt (srov. kupř. rozsudky NSS ze dne 17. 12. 2019, čj. 10 As 134/2018 – 43, ze dne 13. 6. 2019, čj. 9 As 19/2018 – 46, ze dne 28. 6. 2018, čj. 5 As 174/2017 – 37, a ze dne 9. 4. 2019, čj. 6 As 260/2018 – 32, či rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 3. 2017, čj. 30 A 33/2016 – 41). Jestliže správní orgán I. stupně ze své úřední činnosti věděl o tom, že označený řidič vozidla není k vypátrání, což konkretizoval odkazem na jiná řízení, jež u něj probíhala, pak lze mít za to, že byly učiněny dostatečné kroky ke zjištění pachatele podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Požadovat po správních orgánech, aby za těchto okolností pátraly po osobě, u níž je předem jasné, že nebude nalezena, by vedlo jen k nerozumnému mrhání jejich prostředky i časem policie, tedy v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Ačkoliv je v negativním vyjádření policie příjmení řidiče hláskováno zřejmě chybně jako „Y.“ místo „Y.“, jak namítl žalobce, soud má za to, že to neodůvodňuje jiný závěr. Aparát policie jistě dnes a denně pátrá po cizincích, jejichž jména mohou být z pochopitelných důvodů velmi snadno chybně hláskována. Lze proto předpokládat, že pro ty případy policie využívá rutinních postupů, jak se takovým chybně negativním výsledkům vyhnout, kupř. tím, že se neomezí na lustraci dostupných evidencí pouze na základě jména hledaného, ale pomocí data narození a dalších doprovodných údajů, jež má k dispozici. Tak mohla zjevně postupovat i v tomto případě, neboť žalobce poskytl kromě jména také datum narození včetně adresy. Tyto údaje přitom přesně odpovídaly těm, jež byly nahlášeny v jiných řízeních. Stručně řečeno, nelze se rozumně domnívat, že hledá-li policie cizince, zastaví se jen u negativního výsledku lustrace na základě příjmení, ale ověří výsledek za užití ostatních údajů k eliminaci možných chyb v hláskování jmen. Nadto ke špatnému hláskování ve jménu údajného řidiče mohlo dojít až v samotné odpovědi policie (překlep při vyhotovování odpovědi pro správní orgán).
35. Z obsahu spisu je dále zřejmé, že příslušné orgány se v minulosti nezastavily jen u lustrace evidencí, ale provedly fyzickou návštěvu uvedené adresy. Nutno podotknout, že to zřejmě nebylo poprvé, soudě podle hojnosti výskytů uvedeného cizince jakožto řidiče vozidla v případech deliktů provozovatelů vozidel po celé republice (jako příklad za všechny srov. výše zmíněný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové). Jestliže je na dané adrese poštovní schránka se jménem údajného řidiče, jak tvrdí žalobce, je tedy buďto dobře skrytá, nebo zjevně neplní náležitě svou funkci, ale vytváří jen zdání, že zde lze uvedenému cizinci doručovat. Soud dodává, že zákonodárce dává provozovateli vozidla možnost vyhnout se objektivní odpovědnosti tím, že označí do té doby neidentifikovaného řidiče

vozidla, jehož je povinen znát. Byl to sám žalobce, kdo měl skutečného řidiče identifikovat, a uvést místo, kde je řidič reálně k zastížení, nemůže se tedy nyní ve svůj prospěch dovolávat toho, že správní orgán měl po něm zdlouhavě pátrat, *nota bene* když zástupci žalobce (i správnímu orgánu) muselo být z předchozích řízení jasné, že cizinec není k nalezení. Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že bylo povinností správního orgánu I. stupně vyhodnotit kamerové záznamy z daného místa, popř. provést tam místní šetření (patrně ve formě poptávání lidí obvykle se zdržujících v dané ulici), za účelem ztotožnění řidiče vozidla. Třebaže jde obecně o úkony, které mohou vést ke ztotožnění řidiče vozidla, žalobce se nemůže na svoji obranu dovolávat jejich neprovedení. Žalobce byl správním orgánem I. stupně vyzván, aby sdělil, kdo vozidlo řídil. Žalobce na tuto výzvu nereagoval adekvátním (tj. odpovědným) způsobem a uchýlil se k zjevně nepravdivému jednání, jehož cílem bylo ztížit průběh řízení. Za této situace nemůže žalobce legitimně požadovat, aby správní orgán I. stupně prováděl časově i personálně náročné šetření ke ztotožnění řidiče vozidla. Bylo výlučně v rukou žalobce, aby byl řidič vozidla ustanoven a postižen za přestupek. Žalobce musel být s ohledem na svoji reakci na výzvu správního orgánu I. stupně srozuměn s tím, že přestupková věc bude odložena a bude s ním vedeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobní bod je nedůvodný.

36. Ve vztahu k námitce žalobce ohledně zásady bezprostřednosti a ústnosti soud předně konstatuje, že ustálená judikatura zastává stanovisko, že ústní jednání není u správních deliktů povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004 – 53, nebo ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 114/2016 – 46). Nebylo v daném případě třeba testovat, zda stíhání za uvedený správní delikt naplňuje tzv. Engelova kritéria vymezená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva ke zjištění, zda určitá věc spadá do kategorie trestněprávní povahy. I v případě, že by tomu tak bylo, pro naplnění požadavků kladených na smluvní státy čl. 6 Úmluvy postačuje, pokud je ústní jednání provedeno (resp. umožněno) ve fázi soudního přezkumu (srov. poslední shora citované rozhodnutí). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, NSS konstatoval, že správní orgán nemusí nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 správního řádu).
37. Správní orgán I. stupně v oznámení ze dne 18. 3. 2015 informoval žalobce, že mimo ústní jednání provede důkaz listinami, konkrétně oznámením o přestupku, včetně fotodokumentace, doručenkou o doručení výzvy, kartou vozidla a záznamem o odložení věci přestupku. Současně jej vyzval, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 správního řádu. Vzhledem k povaze listin musel být jejich obsah žalobci znám a zároveň byly součástí správního spisu. Tím, že správní orgán I. stupně dal žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, mu dal možnost osvěžit si v paměti jejich obsah a případně k nim uplatnit své stanovisko. K tomu žalobci poskytl jeden týden, přičemž jej poučil o svých úředních hodinách a poskytl přesnou adresu, kde se s podklady rozhodnutí, tj. včetně zmíněných důkazů, může seznámit. Žalobce citoval z rozsudku NSS ze dne 13. 3. 2013, čj. 1 As 157/2012 – 40, účelově jen tu část, jež podporovala jeho argumentaci. Z bezprostředně navazující pasáže tohoto rozsudku totiž plyne, že je-li jako důkaz prováděna listina, není vadou řízení, pokud nebyl žalobce informován o provedení důkazů mimo ústní jednání.
38. Žalobce v replice upřesnil, že za nezákonné a protiústavní považuje to, že mu nebylo umožněno, aby byl přítomen při dokazování mimo ústní jednání. K tomu soud uvádí, že

v přítomnosti účastníků řízení či veřejnosti se důkaz listinou provádí tak, že se přečte nebo sdělí její obsah (§ 53 odst. 6 správního řádu). Jinak se o provedení důkazu listinou učiní pouze záznam do spisu. Bylo by naprosto bezúčelné, aby správní orgán I. stupně musel informovat žalobce o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá přečíst listiny, a tak jimi provést důkaz. Tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucím z provedeního důkazního prostředku. Své úvahy o hodnocení důkazu vtělí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlížení do spisu např. právě v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí (viz bod 17-18 citovaného rozsudku). Nutnost přítomnosti účastníků při tomto přečtení listiny nelze dovozovat ani z § 53 odst. 6 správního řádu, protože ten pouze stanoví, jak postupovat v případě, že přítomni jsou. Nestanoví však, že je to nezbytné, svou formulací naopak dokládá, že to nezbytné není. Jestliže správní orgán I. stupně v daném případě žalobce informoval o provedení zmíněných listinných důkazů mimo ústní jednání, aniž by žalobci umožnil, aby se přečtení listin osobně zúčastnil, postupoval správně. Soud dodává, že vytištěná fotografie je rovněž listinou a není důvod k ní přistupovat odlišně.

39. Podle judikatury správní orgán tedy nebyl povinen vyrozumět za daných okolností žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání, natož mu umožnit účast. Následně žalobci poskytl možnost seznámit se s těmito podklady rozhodnutí. Ačkoliv v citovaném rozsudku se jednalo i o listiny, které v průběhu řízení předložila sama stěžovatelka, tato skutečnost závěry NSS jen umocňovala, tzn. argumentace je aplikovatelná i na projednávanou věc. Žalobci nadto musel být obsah těchto listin z povahy věci znám. Soud dodává, že žalobcem odkazované usnesení rozšířeného senátu NSS (čj. 7 As 57/2010 – 82) nelze vztáhnout na projednávanou věc, neboť v něm byla řešena naprosto odlišná otázka provedení důkazu mimo ústní jednání ohledáním, konkrétně promítnutím audiovizuálního záznamu, v rámci správního řízení před Radou pro rozhlasové a televizní vysílání a otázka protokolace důkazu v souladu s § 18 správního řádu.
40. Obecnou námitku žalobce týkající se retroaktivity soud shledal nedůvodnou. V projednávané věci je podstatné, že dotčená ustanovení zákona o silničním provozu vymezující předmětnou skutkovou podstatu a sankci nebyla změněna v době mezi spácháním deliktu a rozhodováním žalovaného (resp. nebyla změněna textace dopadající na řešený případ). Ve vztahu k tomuto zákonu tedy nebylo třeba zkoumat možnou aplikaci později účinné úpravy. Není tak zřejmé, co konkrétně žalobce žalobním bodem napadá, tedy jaké právní úpravy se dovolává. V době rozhodování správních orgánů obou stupňů (tedy v lednu 2015 a lednu 2017) pak ještě nenabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a proto se správní orgány nemohly zabývat ani jeho případnou aplikací. Z toho důvodu je nepřipadná aplikace žalobcem citovaného rozsudku NSS ze dne 24. 1. 2014, čj. 7 As 34/2013 – 29, ve vztahu ke správním orgánům na projednávanou věc.
41. K námitce žalobce týkající se protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu soud uvádí, že ji shledal nedůvodnou. Touto otázkou se již zabýval Ústavní soud. Dospěl k závěru, že odpovědnost provozovatele vozidla podle citovaného ustanovení ústavnost nenarušuje [srov. náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (ústavní zákon č.

23/1991 Sb., dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017]. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním. Soud dodává, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Žalobce se mohl odpovědnosti, kterou má za nepřiměřeně přísnou, vyhnout tím, že by označil řidiče vozidla.

42. Ve vztahu k námitce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů pro absenci posouzení podmínek podle § 23 zákona o pozemních komunikacích uvádí soud následující. Jedná se o naprosto nový žalobní bod, který byl uplatněn poprvé až v replice ze dne 22. 11. 2019 (napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 1. 2017), tj. dlouho po uplynutí lhůty pro podání žaloby. K novému žalobnímu bodu uplatněnému až po uplynutí lhůty pro podání žaloby soud nepřihlíží. Tvrzení žalobce, že soud musí přihlédnout k vadě řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí i bez návrhu, je nesprávné, neboť podle judikatury se k ní přihlédne pouze tehdy, pakliže soudu brání v přezkumu rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 – 84). Skutečnost, že se správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně nezabývaly danou otázkou, soudu nijak nebránila v přezkumu včas uplatněných žalobních bodů. Žalobce totiž v žalobních bodech vůbec nezpochybňoval, zda byly splněny podmínky pro zpoplatnění stání vozidla na daném místě podle citovaného ustanovení, nýbrž pouze namítal nepřesné určení místa, kde vozidlo stálo, tj. zda skutečně stálo na místě v působnosti dané dopravní značky.
43. K zcela novému žalobnímu bodu vztahujícímu se k nemožnosti uložení povinnosti dodatkovou tabulkou soud uvádí následující. Žalobce je přesvědčen, že koncentrační zásada se na něj nevztahuje, neboť žalobní bod vznesl v důsledku změny judikatury, nemohl ho tedy uplatnit dříve. Soud se s tímto názorem neztotožnil. Rozsudky převážně krajských soudů, na něž žalobce odkázal, řeší obdobné věci, v nichž vystupoval stejný zástupce jako v projednávané věci. Napadená rozhodnutí v těchto věcech byla vydána zhruba ve stejné době jako v projednávané věci, přičemž zástupce v těchto soudních řízeních uplatnil námitku obdobného znění jako nyní v replice. Proto nemůže obstát jeho tvrzení, že námitku nemohl uplatnit dříve s ohledem na to, že v těchto věcech bylo rozhodnuto později. Stejnou námitku tedy mohl uplatnit a skutečně ji v minulosti již uplatnil ještě před tím, než mu některé krajské soudy daly v této otázce za pravdu. To, že ji v projednávané věci opomněl uplatnit v rámci lhůty pro podání žaloby, je chybou, která jde k jeho tíži. Byť jsou správní soudy za určitých okolností povinny přihlédnout k judikatornímu vývoji, k němuž došlo po podání žaloby (srov. usnesení NSS ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005 – 86), v daném případě k tomu nejsou splněny podmínky, neboť nelze mít za to, že zde došlo ke zcela zásadnímu judikatornímu obratu ve smyslu žalobcem odkazované judikatury, který by to odůvodnil.

44. Z dosavadní judikatury plyne, že povaha silničního provozu zpravidla jeho účastníkům neumožňuje vést dispute ohledně významu, platnosti či opodstatněnosti té které dopravní značky; zákon o silničním provozu naopak v § 4 písm. c) stanoví bezpodmínečnou povinnost všech účastníků silničního provozu řídit se těmito značkami. Tato povinnost nepochybně vzniká právě okamžikem, kdy je taková dopravní značka umístěna v terénu: od této chvíle je zřejmý její význam a platnost a především se stává součástí onoho systému pravidel silničního provozu. Pokud by se jí účastník silničního provozu neřídil, hrozilo by reálné nebezpečí, že by se tento systém stal v daném úseku nefunkčním. Proto je rozhodný pro účinnost opatření obecné povahy – dopravní značky materiální aspekt, tj. její umístění v terénu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2012, čj. 1 AOs 1/2012 – 30, bod 19-20). Z rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 8 As 68/2009 – 83, dále plyne, že ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 17. 10. 2007, čj. 54 Ca 4/2007 – 146, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97).
45. Žalobcem odkazovaná judikatura krajských soudů tyto závěry nijak nezpochybnila. Soudy pouze dospěly k závěru, že dodatkové tabulky za daných okolností nebyly s to založit novou povinnost pro účastníky silničního provozu. Naproti tomu z těchto rozsudků nelze dovodit, že by účastníci mohli v případě pochybností ignorovat dopravní značky či jejich dodatkové tabulky. Jistě může být v soudním řízení zpochybněno, zda v konkrétním případě dodatková tabulka ve spojení s dopravní značkou mohla platně uložit danou povinnost v souladu se zákonem o silničním provozu a prováděcí vyhláškou, žalobce to však musí učinit ve včas uplatněném žalobním bodu, tj. ve lhůtě pro podání žaloby. Jelikož tento žalobní bod žalobce uplatnil až po jejím uplynutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), přičemž rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s.), soud se touto námitkou nezabýval.
46. K podání žalobce ze dne 10. 12. 2019, jímž žalobce předložil vyjádření správního orgánu I. stupně ze dne 2. 12. 2019, podle něž nebylo stanoveno v lednu 2015 v ulici Na Hradbách žádné parkoviště pro držitele parkovacích karet PA a PB, soud uvádí, že pro rozhodnutí ve věci to není podstatné. Soud zdůrazňuje, že pokud by stanovení omezení stání v ulici Na Hradbách nesplňovalo zákonné podmínky, a tudíž by se jednalo o nezákonně umístěnou dopravní značku, právní řád poskytuje možnost, jak se domoci zjednání nápravy. Děje se tak ovšem ve zcela jiném řízení než je rozhodování o přestupcích, přičemž tato řízení nelze zaměňovat. Dopravní značka je opatřením obecné povahy, o jejímž zrušení není oprávněn rozhodovat správní orgán v řízení o přestupku ani krajský soud. Soudní řád správní totiž obsahuje vlastní procesní režim řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, a to v § 101a až § 101d s. ř. s. Žalobce nespojil žalobu proti napadenému rozhodnutí s návrhem na zrušení opatření obecné povahy, v důsledku čehož se soud zákonností opatření obecné povahy nemůže zabývat. Pro posouzení dané věci je tedy určující, že před budovou Steaklandu, kde prokazatelně stálo vozidlo žalobce, byla umístěna daná značka, což bylo v řízení prokázáno. Tudíž předložené vyjádření nemůže na posouzení věci nic změnit. Plyne z něj jen, že nedošlo ke stanovení parkoviště, nikoliv to, že zde nebyla umístěna předmětná dopravní značka.

47. Závěrem byl soud povinen se z moci úřední zabývat otázkou, zda pozdější právní úprava odpovědnosti za projednávaný správní delikt obsažená v zákoně o odpovědnosti za přestupky, která vstoupila v účinnost v průběhu soudního řízení (dne 1. 7. 2017), není k žalobci příznivější. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. K příznivější právní úpravě, třebaže vstoupila v účinnosti až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je soud povinen přihlídnout i bez námitky žalobce (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 – 46).
48. Z ustálené judikatury trestních soudů, jejíž principy jsou analogicky použitelné i v oblasti správního trestání, plyne, že při posuzování otázky, která právní úprava je příznivější, je třeba postupovat tak, že se přihlídnou ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu, nevychází se toliko z abstraktního srovnání. V usnesení ze dne 8. 2. 2012, sp. zn. 5 Tdo 1440/2011, k tomu Nejvyšší soud uvedl: *„Konkrétní čin pachatele je nutno podřadit nejprve pod souhrn trestněprávních norem, které byly v účinnosti v době spáchání činu, neboť trestnost činu se zásadně posuzuje podle doby jeho spáchání, a poté pod souhrn trestněprávních norem podle pozdějšího zákona, aby bylo možno posoudit, který ze zákonů v úvahu přicházejících je příznivější (§ 16 odst. 1 tr. zák. a § 2 odst. 1 tr. zákoníku). Souhrn všech v úvahu přicházejících trestněprávních norem (právních předpisů) ovlivňuje nejen rozhodnutí, zda vůbec je posuzovaný konkrétní čin určitého pachatele trestným činem, ale i o jaký trestný čin a jaké povahy a závažnosti se jedná, zda pro tento trestný čin bude konkrétní pachatel uznán vinným a jaký trest z hlediska druhu a výměry mu bude uložen (popř. zda bude upuštěno od potrestání), anebo zda věc bude postoupena k mimosoudnímu projednání, poněvadž by čin mohl být příslušným orgánem posouzen jako přestupek nebo kárné provinění [srov. též § 171 odst. 1, § 188 odst. 1 písm. b), § 222 odst. 2 a § 257 odst. 1 písm. b) tr. ř.]. Při úvaze o použití § 2 odst. 1 tr. zákoníku je třeba vždy posoudit, zda použití nového zákona vcelku, tzn. jak z hlediska ustanovení zvláštní části tr. zákoníku, tak i se zřetelem k ustanovení obecné části tr. zákoníku, je pro pachatele příznivější (srov. rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 27. 3. 1962, sp. zn. 2 To 34/1962, publikované pod č. 19/1962 Sb. rozh. tr., shodně rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 1990, sp. zn. 1 To 9/1990, publikované pod č. 11/1991 Sb. rozh. tr.). Použití nového práva je tehdy pro pachatele příznivější, jestliže jeho ustanovení - posuzována jako celek - skýtají výsledek pachateli příznivější než právo dřívější. Trestněprávními normami, jejichž souhrn může být rozhodující pro posouzení trestnosti činu z hlediska, který souhrn norem jako celek je pro pachatele příznivější, zejména jsou: ustanovení popisující druhově určitý trestný čin a určující trestní sankci, jakož i ustanovení vymezující pojem trestného činu, ustanovení o zákonnosti a subsidiaritě trestní represe, ustanovení o zavinění a omylu, ustanovení o okolnostech vylučujících protiprávnost, ustanovení o promlčení a dalších základech trestní odpovědnosti, ustanovení o trestnosti úcastenství (organizátorství, návod a pomoc) a ustanovení o jednotlivých vývojových stádiích trestné činnosti (příprava, pokus, dokonaný trestný čin), ustanovení o místní a osobní působnosti zákona, ustanovení o ukládání trestů a o okolnostech pro stanovení druhu trestu a jeho výměry, o podmínkách použití vyšší trestní sazby, ustanovení o stanovení trestu v případě souběhu trestných činů, ustanovení o ukládání společného trestu za pokračování v trestném činu, ustanovení o mimořádném snížení trestu odnětí svobody a ustanovení o podmíněném odkladu výkonu trestu odnětí svobody, včetně ustanovení o podmíněném odkladu výkonu tohoto trestu s dohledem, ustanovení o upuštění od potrestání, včetně ustanovení o upuštění od potrestání s dohledem, ustanovení o počítání času, o obsahu určitých pojmů v zákoně výslovně definovaných, ustanovení o zániku trestnosti (např. účinnou lítostí nebo promlčením trestního stíhání), aboliční ustanovení amnestií. Pro otázku, kterého*

souhrnu trestněprávních norem bude použito, je rozhodující porovnání, které z těchto různých posouzení je jako celek pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového práva je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější (nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 158/2000, uveřejněn pod č. 12, ve sv. 21 Sb. nález. a usn. ÚS ČR).“ Shodně viz rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2018, čj. 10 As 18/2018 – 59.

49. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, vyplývá, že pojem trestnosti užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti), mezi něž patří též promlčení přestupku. V době spáchání správního deliktu a jeho projednávání byl zánik odpovědnosti za správní delikt upraven v § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu, podle něhož odpovědnost provozovatele vozidla zanikla, pokud správní orgán nezačal řízení o správním deliktu dle § 125f téhož zákona do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. To bylo v dané věci splněno, neboť ke správnímu deliktu došlo dne 20. 1. 2015 a řízení o něm bylo zahájeno dne 11. 3. 2015, kdy správní orgán I. stupně vydal příkaz. Podle právní úpravy účinné v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl správní delikt promlčen.
50. Dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích. Správní delikt provozovatele vozidla je nově pojímán jako přestupek. Byl novelizován § 125e zákona o silničním provozu tak, že tento právní předpis již neobsahuje úpravu promlčení přestupků. Nově se proto na promlčení přestupku provozovatele vozidla užijí pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle těchto pravidel činí promlčecí doba 1 rok, která počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku (přestupek spáchán 20. 1. 2015). Promlčecí doba se dle § 32 odst. 2 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušila oznámením o zahájení řízení o přestupku (dne 11. 3. 2015) a vydáním rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným (dne 15. 4. 2015). Přerušením promlčecí doby počíná běžet nová promlčecí doba. Posledním úkonem, který založil běh nové promlčecí lhůty, bylo vydání prvostupňového rozhodnutí dne 15. 4. 2015, promlčecí lhůta tak uplynula dne 15. 4. 2016. Žalobou napadené rozhodnutí bylo ovšem vydáno až dne 2. 1. 2017. Pokud by tedy byla na projednávanou věc aplikována ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, byl by v průběhu řízení o odvolání přestupek (správní delikt) promlčen, tedy odpovědnost provozovatele vozidla by zanikla a odvolací správní orgán by nemohl prvostupňové rozhodnutí potvrdit, nýbrž by musel řízení o přestupku zastavit. Nová právní úprava je tedy s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci pro žalobce příznivější, neboť výsledkem její aplikace na projednávaný případ je zánik odpovědnosti.
51. Soud se musel dále zabývat tím, zda aplikaci nové právní úpravy na projednávanou věc brání § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19 (publ. pod č. 54/2020 Sb.). Podle tohoto ustanovení odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůt pro uložení

pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůt pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt obsažená v dosavadních právních předpisech, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Soud dospěl k závěru, že toto ustanovení, jakkoliv o jeho souladu s ústavním pořádkem panují po vydání nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 závažné pochybnosti, se vztahuje toliko na správní řízení, která probíhala ke dni 1. 7. 2017, nikoliv na správní řízení, která již byla pravomocně ukončena. Podstatou přihlédnutí k pozdější příznivější právní úpravě podle čl. 40 odst. 6 Listiny ze strany soudu přitom je právě nerespektování časové působnosti jednotlivých právních předpisů.

52. Třebaže rozhodnutí žalovaného nelze vytknout, že by v době svého vydání bylo nezákonné z důvodu zániku odpovědnosti za správní delikt žalobce, stalo se nezákonným dnem 1. 7. 2017. K této skutečnosti musel soud přihlédnout bez námitek.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

53. Vzhledem k výše uvedenému zrušil soud napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
54. Důkazy navržené žalovaným soud neprovedl, neboť vzhledem k povaze žalobních bodů, které se koncentrovaly toliko na formální náležitosti výroku prvostupňového rozhodnutí, nikoliv na skutková zjištění učiněná správními orgány, by byl výslech členů zasahující hlídky Městské policie Kolín neúčelný.
55. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něž má právo na náhradu nákladů řízení procesně úspěšný žalobce. Soud nicméně shledal důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., pro něž rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků. Tímto důvodem je skutečnost, že žalobní body formulované v žalobě posoudil soud jako nedůvodné. Napadené rozhodnutí bylo zrušeno pouze z toho důvodu, že soud byl povinen přihlédnout k nezákonnosti, která nastala teprve v průběhu soudního řízení. Dále je třeba poukázat na procesní strategii žalobce, jenž v odvolacím řízení nevznnesl žádnou odvolací námitku, na výzvu k odstranění vad odvolání nereagoval, a to třebaže byl zastoupen obecným zmocněncem, jenž se zaměřuje na zastupování ve správních řízeních o přestupcích a správních deliktech na úseku dopravy. Žalobce tedy podal žalobu, aniž důsledně využil možnost přezkumu prvostupňového rozhodnutí ze strany žalovaného. Tuto procesní strategii lze označit za další důvod zvláštní zřetele hodný, na jehož základě soud úspěšnému účastníku náhradu nákladů řízení nepřizná (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2019, čj. 10 As 241/2019 – 36).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. března 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu